

Vedkommende —, var det givet, at mange Mennesker vilde komme i en overordentlig vanskelig Situation.

Derfor har Venstre heller ingen Grund til at beklage sig, og jeg synes, at i Stedet for at beklage sig skulde det ærede Medlem Hr. Kragh frit og aabent erkende, at nu havde man gjort den Erfaring, at Loven ikke i enhver Henseende var, som den skulde have været. Det kunde det ærede Medlem saa meget bedre gøre, som han allerede ved Sagens første Behandling her i Tinget opererede med helt andre Satser end dem, der blev de endelige i Loven.

Jeg har allerede i Gaar nævnt et Eksempel paa, hvad Loven giver visse gamle Folk. Jeg har sagt, at naar et Ægtepar, hvoraf Manden er fyldt 65 Aar og Konen ikke er mere end 50 Aar, skal have Understøttelse i Henhold til Aldersrenteloven, faar de, hvis de bor paa Landet, kun en Understøttelse paa 330 Kr. plus det lille Dyrtidstillæg, der kan gives; disse 330 Kr. bliver den Understøttelse, som vedkommende Mand kan faa, naar han er 65 Aar, naar han er 70 Aar, og naar han er 75 Aar. Det er ganske indlysende, at en saadan Understøttelse, der ikke kan suppleres, medmindre særlige Omstændigheder indtræder — hvis Manden f. Eks. er syg —, ikke er tilstrækkelig for to gamle Mennesker til at leve af. I Købstæderne kan de faa 440 Kr. og i København 552 Kr.

Naar man nu erindrer den uhyre Stigning, vi har haft i Huslejen, og de uhyre Vanskeligheder, der for Smaaafolk er forbundet med at faa Boliger, vil man da ikke med nogen Rimelighed kunne bebrejde os Socialdemokrater, at vi møder med Forslag om at faa disse ganske utilstrækkelige Satser forhøjet? Det er en Uretfærdighed mod Socialdemokratiet at beskyldte det, saaledes som det konservative Partis Ordfører har gjort, for at være forhippet paa at faa et Paradeforslag forelagt, naar vi har stillet Forslag om en Ændring i disse ganske utilstrækkelige Satser.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at jeg havde rørt ved det Princip, som er indført i Loven, at Understøttelsen tildeles den enkelte Person som Person og ikke som Forsørger. Dette kan jeg ikke erkende, for hvis man skulde gaa over til det rene Forsørgerprincip, maatte man selvfølgelig ikke gøre denne Forskel i Satserne med en, om jeg saa maa sige, op og nedadstigende Linie, som vi gør, saa maatte man tage et helt andet Hensyn. Nej, jeg har ikke villet bryde Princippet, jeg har ved mit Forslag villet give et al-

deles nødvendigt Tillæg til de to nederste Satser i Skalaen. Jeg har omhyggeligt vogtet mig for at bryde Princippet, for Principperne i Loven har jeg aldrig kritiseret, de er gode. Men jeg har kritiseret Enkelthederne i Loven, og det er paa Grundlag af denne Kritik, jeg har bygget mit Lovforslag op.

Jeg er for øvrigt enig med det ærede Medlem Hr. Kragh i, at man skal vogte sig for, naar man en Gang har indført et Princip, saa at bryde det ved alle Haande Undtagelsesbestemmelser, for saa forfusker man hele Sagen. Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at jeg burde være gaaet til et skønsmaessigt Tillæg til Satserne i Stedet for at foretage denne mere generelle Ændring, som jeg har foretaget. Det kan jeg ikke erkende, og jeg har da heller ikke hørt nogen reel Indvending fra det ærede Medlem mod Satserne, saaledes som de er bygget op i mit Forslag. Gaar vi til et mere skønsmaessigt Tillæg, bryder vi Princippet med de faste Regler, og saa vender vi igen tilbage i større eller mindre Udstrækning til dette, at det er Kommunalbestyrelserne, som bestemmer, hvad de Gamle skal have i Aldersrente. Vi har mange Gange og fra alle Sider hørt, at det Skøn, som Kommunalbestyrelserne udøvede i Aarene fra 1891 og frem i Tiden, paa mange Omraader var uheldigt paa Grund af mange forskellige Omstændigheder, som de gamle absolut ikke burde lide under, men som de kom til at lide under.

Det ærede Medlem Hr. Kragh maa ikke have læst mine Bemærkninger i Fortrykket, for saa vilde han i hvert Fald paa et enkelt Omraade ikke have gjort de Indvendinger mod, hvad jeg har sagt, som han har gjort. Men jeg retter ikke nogen Bebrejdelser mod det ærede Medlem desangaaende, for det er overordentlig vanskeligt altid at følge Talerne her i Salen paa en saadan Maade, at man har fuld Klarhed over, hvad Taleren har sagt; paa mere end eet Omraade har det ærede Medlem ikke ganske været i Stand til at opfange Ordene, saaledes som jeg har udtalt dem, og jeg skal gøre ham opmærksom paa et Tilfælde. Det var i Spørgsmaalet om de 60-aariges Stilling, saaledes som den var efter den gamle Aldersforsørgelseslov.

Da det ærede Medlem først havde Ordet, sagde han, at det var ud fra en ganske speciel, en pseudohuman Opfattelse, Sogneraadene eller Kommunalbestyrelserne efterhaanden var kommet ind paa at tildele de gamle i 60 Aars Alderen Aldersunderstøttelse, og det gjorde jeg nogle Bemærk-